

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการกองทุนรวมเป็นการนำเงินลงทุนของผู้ลงทุนรายย่อยหลายๆ คน มารวมกันให้เป็นเงินลงทุนก้อนใหญ่และจดทะเบียนเงินก้อนนั้นเป็นกองทุนรวม มีนโยบายการลงทุนที่หลากหลายให้ผู้ลงทุนสามารถเลือกลงทุนตามความเสี่ยงที่ผู้ลงทุนยอมรับได้ และมีผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับ โดยมีผู้จัดการกองทุนมีหน้าที่นำเงินไปลงทุนตามนโยบายการลงทุนเพื่อให้ได้ผลตอบแทนที่เพิ่มขึ้น และเมื่อการดำเนินการของกองทุนรวมมีกำไรจากการลงทุนก็สามารถนำมาแบ่งเฉลี่ยคืนให้กับผู้ถือหน่วยลงทุนได้

กองทุนรวมเป็นกองทุนที่ระดมเงินทุนจากผู้ลงทุนหลายๆราย โดยบริษัทจัดการลงทุนจะเป็นผู้ออกหน่วยลงทุนเพื่อจำหน่ายแก่ผู้ที่ต้องการลงทุน จากนั้นก็จะนำเงินที่ได้ไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่างๆ ตามที่กำหนด โดยผู้ลงทุนจะได้รับผลตอบแทนกลับคืนมาในรูปของเงินปันผลและกำไร (หรือขาดทุน) จากการขายหน่วยลงทุนในส่วนของบริษัทจัดการลงทุนจะได้รับผลตอบแทนในรูป ค่าธรรมเนียมจากการจัดการ เนื่องจากกองทุนรวมจะบริหารโดยผู้บริหารการลงทุนที่เป็นมืออาชีพ จึงเหมาะสมสำหรับผู้ที่ต้องการลงทุนแต่ไม่ทราบว่าจะนำเงินดังกล่าวไปลงทุนในกองทุนรวมที่มีลักษณะตามต้องการได้อย่างไร ดังนั้นตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจึงผลักดันให้บริษัทจัดการลงทุนต้องมีการปรับตัวเพื่อสร้างเสริมความแข็งแกร่งของตน เพื่อรองรับการเปิดเสรีที่จะเกิดขึ้น บริษัทที่มีประสิทธิภาพในการดำเนินงานต่ำจะเสียเปรียบในการแข่งขันเพื่อให้บริษัทสามารถอยู่รอดได้ บริษัทจัดการลงทุนควรปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงานตลอดจนการปรับโครงสร้างภายในองค์กร แต่เนื่องจากในการลงทุนย่อมจะมีความเสี่ยง ดังนั้นเจ้าของเงินทุนจึงควรมีการประเมินการดำเนินงานของกองทุนรวม ทั้งนี้ เพื่อให้การตัดสินใจเลือกซื้อหน่วยลงทุนมีความคุ้มค่ามากที่สุด (สมาคมบริษัทจัดการลงทุน, 2551)

บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนต่างๆ ได้เริ่มมีการจัดตั้งกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ (Foreign Investment Fund) หรือ FIF ขึ้นในปี 2545 ในช่วงเวลาดังกล่าวมี บลจ.ที่ได้รับอนุมัติเพียง 5 กองทุน คือ กองทุนเปิดโกลบอลบาลานซ์ ฟันด์ออฟฟฟันด์ บริหารจัดการโดย บลจ.ววรรณจำกัด กองทุนเปิดดวงข้าวโกลบอลบาลานซ์บริหารจัดการโดยบลจ.กสิกรไทยจำกัด กองทุนเปิดเอเจเอฟ

โกลบอลคอนเวอร์ดีเบิลบอนด์บริหารจัดการโดยบลจ.อยุธยาเจเอฟจำกัด กองทุนเปิดเอ็มเอฟซีโกลบอลอควิตี้ฟันด์ บริหารจัดการโดย บลจ. เอ็มเอฟซี จำกัด (มหาชน) และกองทุนเปิดไอเอ็นจีไทยตราสารหนี้เอเชีย บริหารจัดการ โดย บลจ. ไอเอ็นจี (ประเทศไทย) จำกัด

ตารางที่ 1.1 แสดงถึงสถิติการเจริญเติบโตของธุรกิจการจัดการกองทุนรวมทั้งลงทุนในต่างประเทศ พบว่ามีจำนวนกองทุนดังกล่าวทั้งสิ้น 33 กองทุนและมีมูลค่าทรัพย์สินสุทธิรวมกว่า 28.88 พันล้านบาท ในปี 2549 เมื่อเทียบกับในปี 2545 มีกองทุนเพียง 5 กองทุนและมีมูลค่าทรัพย์สินสุทธิเพียง 2.19 พันล้านบาทเท่านั้นและยังมีจำนวนกองทุนรวมเพิ่มมากขึ้นในทุกๆปี โดยปีพ.ศ. 2550 มีจำนวน 18 บริษัทจัดการกองทุน รวมทั้งสิ้น 113 กองทุน และมีมูลค่าทรัพย์สินสุทธิถึง 209.27 พันล้านบาท ปัจจัยหลักที่น่าจะสนับสนุนให้กองทุนประเภทดังกล่าวนี้มีความน่าสนใจได้แก่ การเป็นทางเลือกหนึ่งในการลงทุนนอกเหนือจากการลงทุนในประเทศ และการกระจายความเสี่ยงในการลงทุน

ตารางที่ 1.1 สถิติการเจริญเติบโตของธุรกิจการจัดการกองทุนรวมทั้งลงทุนในต่างประเทศ

รายการ/ปี	2545	2546	2547	2548	2549	2550
บริษัทจัดการ	5	5	6	13	17	18
จำนวนกองทุน	5	5	12	25	33	113
มูลค่าทรัพย์สินสุทธิ (พันล้านบาท)	2.19	3.69	14.19	28.40	28.88	209.27

ที่มา : สมาคมบริษัทจัดการลงทุน(2551)

หมายเหตุ : กองทุนรวมที่มีนโยบายนำเงินไปลงทุนในต่างประเทศไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ

การลงทุนในตลาดหุ้นและตลาดพันธบัตรในต่างประเทศบางภูมิภาคสามารถที่จะให้อัตราผลตอบแทนที่สูงกว่าการลงทุนในประเทศได้ในบางช่วงเวลาโดยเมื่อเปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนที่คำนวณจาก Morgan Stanley Capital International Index: MSCI ในภูมิภาคต่างๆ ช่วง 1 ปี 5 ปี และ 10 ปีที่ผ่านมาเทียบกับผลตอบแทนจากการลงทุนในประเทศแล้วพบว่า ผลตอบแทนจาก MSCI Index ในช่วง 1 ปี และ 10 ปีให้อัตราผลตอบแทนที่มากกว่าเช่นเดียวกันกับอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนในตลาดพันธบัตรต่างประเทศ เมื่อวัดจากดัชนีอัตราผลตอบแทนของพันธบัตรรัฐบาลต่างประเทศต่างๆ ซึ่งสูงกว่าอัตราผลตอบแทนเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของดัชนีพันธบัตรรัฐบาล หรือ ThaiBMA Government Bond Index ในบางช่วงเวลา

ตารางที่ 1.2 ส่วนแบ่งการตลาดและมูลค่าสินทรัพย์สุทธิกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ

ประเภทกองทุน	จำนวนกองทุน*	มูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิ(บาท) *	ส่วนแบ่งตลาด(%)
กองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ (RMF)	75	37,357,077,277.23	2.34%
กองทุนรวมที่เป็นกองทุนหุ้นระยะยาว (LTF)	53	47,528,869,038.02	2.98%
กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ (FIF)**	130	259,526,317,718.12	16.25%

ที่มา : สมาคมบริษัทจัดการลงทุน(2551)

หมายเหตุ : * ข้อมูลนี้ไม่รวมกองทุนรวมที่กำลังดำเนินการชำระบัญชีเพื่อเลิกกองทุน

** กองทุนรวมที่มีนโยบายนำเงินไปลงทุนในต่างประเทศไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ

ตารางที่ 1.2 แสดงสัดส่วนของส่วนแบ่งการตลาดและมูลค่าสินทรัพย์สุทธิกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ พบว่าในปีพ.ศ. 2551 มีจำนวนกองทุนเพิ่มขึ้นเป็น 130 กองทุนมีมูลค่าทรัพย์สินสุทธิถึง 259 พันล้านบาท และมีส่วนแบ่งการตลาดถึง 16.25 % แต่พบว่ากองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ ยังคงไม่เป็นที่นิยมในวงกว้างในช่วงที่ผ่านมา สืบเนื่องจากกองทุนดังกล่าวนี้ยังคงต้องเผชิญกับปัจจัยเสี่ยงและข้อจำกัดหลายประการเมื่อเทียบกับกองทุนรวมประเภทอื่นๆที่ลงทุนในประเทศ เช่น การลงทุนในต่างประเทศต้องคำนึงถึงความเสี่ยงจากปัจจัยพื้นฐานภายในประเทศนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยทางด้านของเศรษฐกิจ การเมือง สังคม นโยบายการเงิน กฎหมายและข้อบังคับต่างๆตลอดจนอุตสาหกรรมและสภาพแวดล้อมของตลาดเงินตลาดทุนที่มีความแตกต่างกันการลงทุนต่างประเทศต้องคำนึงถึงความเสี่ยงจากความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน ซึ่งอาจจะส่งผลให้อัตราผลตอบแทนที่ได้รับมีความไม่แน่นอน อย่างไรก็ตาม กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศบางกองทุนได้มีการป้องกันความเสี่ยงโดยการทำสัญญาซื้อขายล่วงหน้าอัตราแลกเปลี่ยน ในขณะที่บางกองทุนเลือกใช้วิธีการกระจายการลงทุนในหลายสกุลเงินเพื่อลดความเสี่ยงแต่ส่วนใหญ่แล้วนักลงทุนยังคงมองว่าการลงทุนในต่างประเทศเป็นเรื่องยากเนื่องจากลักษณะของกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ ซึ่งเหมาะกับผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในการลงทุนในต่างประเทศในระดับหนึ่ง สามารถรับความเสี่ยงได้ค่อนข้างมากและมีความต้องการลงทุนในระยะยาว จึงทำให้กลุ่มผู้ลงทุนยังจำกัดอยู่ในบางกลุ่มเพียงเท่านั้น การที่มีสภาพคล่องค่อนข้างน้อย

กว่ากองทุนเปิดทั่วไป ถึงแม้ว่ากองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศหลายกองทุนจะเป็นกองทุนเปิด แต่ส่วนใหญ่แล้วจะไม่สามารถซื้อหรือขายได้ทุกวันทำการ ค่าธรรมเนียมของกองทุนซึ่งส่วนใหญ่จะสูงกว่ากองทุนที่ลงทุนในประเทศและการจัดสรรวงเงินการลงทุนให้กับ บลจ.ในอดีตซึ่งค่อนข้างเป็นไปอย่างจำกัด อันเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้การจัดสรรเงินลงทุนไม่สามารถลงทุนได้อย่างเต็มที่ จึงทำให้บลจ. หลายแห่งมีนโยบายการลงทุนในหน่วยลงทุนหรือลงทุนต่างประเทศเพียงแค่บางส่วน แทนที่จะเลือกลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศโดยตรง อีกทั้งที่ผ่านมามีการจำกัดวงเงินที่ลงทุนได้ยังมีผลต่อการขาดความต่อเนื่องในการวางแผนการออกกองทุนในระยะยาว แนวโน้มเศรษฐกิจของหลายประเทศคาดว่าจะยังคงมีการขยายตัวได้อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้การกระจายการลงทุนไปในประเทศนั้นๆน่าจะสามารถให้อัตราผลตอบแทนในระดับที่น่าพอใจ ทั้งในด้านอัตราผลตอบแทนจากหลักทรัพย์ที่เข้าไปลงทุนและด้านกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยน (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, 2550)

หากผู้ลงทุนเป็นผู้ที่ไม่ชอบความเสี่ยงหรือหลีกเลี่ยงความเสี่ยง ผู้บริหารกองทุนรวมสามารถใช้ทฤษฎีกลุ่มหลักทรัพย์ที่มีประสิทธิภาพภายใต้กรอบแนวคิดอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงในการบริหารกลุ่มหลักทรัพย์ โดยการเลือกกลุ่มหลักทรัพย์ที่มีประสิทธิภาพที่สุด (Efficient Portfolio) ซึ่งหมายถึงกลุ่มหลักทรัพย์ที่มีอัตราผลตอบแทนสูงที่สุด ณ ระดับความเสี่ยงหนึ่งหรือกลุ่มหลักทรัพย์ที่มีความเสี่ยงต่ำที่สุด ณ ระดับอัตราผลตอบแทนหนึ่ง จากนั้นจึงจัดสรรแบ่งเงินลงทุนในระหว่างกลุ่มหลักทรัพย์ที่มีประสิทธิภาพ กับหลักทรัพย์ที่ปราศจากความเสี่ยง (Risk-Free Asset) ซึ่งในการตัดสินใจลงทุนนั้นจะมีตัวแปร 2 ตัว คือ อัตราผลตอบแทนและความเสี่ยง ดังนั้น การวัดผลการดำเนินงานของกองทุนรวมจึงใช้อัตราผลตอบแทนที่ปรับด้วยความเสี่ยง (Risk-Adjusted Return) เป็นตัววัดผลการดำเนินงาน (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2546)

การตัดสินใจลงทุนขึ้นอยู่กับ 2 ปัจจัย คือ อัตราผลตอบแทนและความเสี่ยง (Risk-Adjusted Return) การวัดผลการดำเนินงานของกลุ่มการลงทุนจึงควรใช้อัตราผลตอบแทนที่ปรับด้วยความเสี่ยงเป็นตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงาน โดยคำนึงถึงปัจจัยทางด้านอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงเป็นมาตรวัดที่เป็นที่นิยม คือ มาตรวัดตามแบบของ Sharpe โดยใช้แนวคิดของการเปรียบเทียบ กลุ่มการลงทุนด้วยการเปรียบเทียบผลการดำเนินงานของกลุ่มการลงทุนกับเส้น Capital Market Line (CML) (เพชร ชุมทรัพย์, 2549)

ซึ่งโดยปกติในการวัดผลการดำเนินงานของกองทุนรวม จะขึ้นกับทฤษฎีความพอใจสูงสุดที่สมมติให้ นักลงทุนมีความพอใจในความน่าจะเป็นของการกระจายอัตราผลตอบแทนแบบปกติ (Normal Distribution) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเลือกในสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงโดยใช้การวัดค่าแบบค่าเฉลี่ย- ความแปรปรวน (Mean-Variance: MV) และการวัดค่าแบบ Sharpe นั้นจะสามารถแสดงถึง

เพียงความคงที่ของฟังก์ชันความพอใจสูงสุดและอัตราส่วนชาร์ปนั้น (Sharpe ratio) ยังจะแสดงให้เห็นถึงความผิดพลาดในการวัดการกระจายของอัตราผลตอบแทนของกองทุนรวม ที่โดยปกติจะมีการกระจายแบบปกติ หากมีความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Leptokurtic) มากเกินกว่าที่คาดไว้ และมีการกระจายแบบไม่ปกตินั้นการใช้ค่าเฉลี่ย-ความแปรปรวนและการใช้อัตราส่วนชาร์ปในการเปรียบเทียบผลการดำเนินงานของการจัดการกองทุนรวมจะไม่เหมาะสมในการแสดงความสัมพันธ์ของการวัดผลการดำเนินงานของกองทุน โดยนักลงทุนผู้ที่ใช้การวัดความเคลื่อนไหวของราคาขายของกองทุนที่มีความเสี่ยงอาจจะวิเคราะห์ผิดพลาดได้ ขณะที่บางกองทุนที่มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ที่ต่ำก็ไม่ได้หมายความว่ามีความสัมพันธ์กับความเสี่ยงที่น้อย ซึ่งอาจจะชอบความเบ้และความโด่งที่ทำให้เกิดความเสี่ยงก็ได้ (Brooks and Kat, 2002)

ทางด้านลักษณะของผู้ที่หลีกเลี่ยงความเสี่ยงเกิดจากการที่ผู้ตัดสินใจมีฟังก์ชันอรรถประโยชน์ที่ขึ้นอยู่กับความมั่งคั่ง (Wealth) และระดับความเสี่ยง (Risk) ฟังก์ชันอรรถประโยชน์ของบุคคลประเภทนี้เป็นฟังก์ชันประเภทโค้งคว่ำ (Concave) ดังนั้นความเสี่ยงมากหรือเสี่ยงน้อยควรวัดที่จำนวนมูลค่าที่ผู้ตัดสินใจยินดีที่จะจ่ายเพื่อหลีกเลี่ยงความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น (Risk Premium) สิ่งที่ยังคงเป็นคำถามในแวดวงวิชาการ คืออะไรควรจะเป็นดัชนีวัดระดับความเสี่ยงที่ดีและเหมาะสมที่สุด เนื่องจากความจำกัดของเวลา การศึกษาเรื่องการตัดสินใจภายใต้ภาวะความเสี่ยง ทำให้ชี้ให้เห็นประเด็นสำคัญของการประเมินผลการดำเนินงานของกลุ่มการลงทุน การที่เราทราบถึงความสามารถและประสิทธิภาพในการจัดการของกองทุนจึงสามารถทำให้ผู้ลงทุนสามารถตัดสินใจเลือกกองทุนที่จะได้รับผลตอบแทนที่ดี ดังนั้นการศึกษาครั้งนี้จึงมุ่งที่จะศึกษาลักษณะการกระจาย (Distribution) ของผลตอบแทนและวิเคราะห์ทางเลือกของการลงทุนที่นักลงทุนมีเป้าหมายที่จะได้รับความพอใจที่สูงสุด ในการลงทุนในสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงและสามารถตัดสินใจเลือกลงทุนในกองทุนรวมที่มีความเสี่ยงเหล่านั้น โดยใช้วิธีสโตแคสติก ดอมิแนนซ์ ทำให้สามารถประเมินถึงผลการดำเนินงานของแต่ละกองทุนรวมเปรียบเทียบกับทางเลือกแบบทั่วไปเพื่อเป็นแนวทางให้นักลงทุนและประชาชน โดยทั่วไป สามารถเปรียบเทียบผลตอบแทนและทางเลือกที่เหมาะสมในการเลือกลงทุนในกองทุนรวมได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาถึงการวัดผลการดำเนินการของกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศโดยใช้วิธีการวิเคราะห์แบบสโตแคสติก ดอมิแนนซ์ (Stochastic Dominance)

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

ทำให้ทราบถึงวิธีการวัดผลการดำเนินงานของกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ โดยใช้การวิเคราะห์แบบสโทแคสติก ดอมีแนนซ์ และสามารถเปรียบเทียบผลการดำเนินงานของแต่ละกองทุนเพื่อให้นักลงทุนใช้ประกอบการตัดสินใจในการเลือกลงทุนรวมทั้งใช้เป็นข้อมูลเพื่อประเมินประสิทธิภาพของกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศได้

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้ใช้ข้อมูลทศวรรษของกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ (FIF) ที่มีนโยบายนำเงินไปลงทุนในต่างประเทศไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ โดยใช้ข้อมูลมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ (NAV) ของกองทุนเปิดที่มีนโยบายลงทุนในต่างประเทศทั้งหมด ซึ่งเป็นข้อมูลทศวรรษที่เป็นอนุกรมเวลา (Time Series Data) รายวัน ตั้งแต่เดือนมิถุนายน พ.ศ.2548 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551 เป็นกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ 15 กองทุนที่เปิดดำเนินงานตั้งแต่เดือน มกราคม พ.ศ. 2548 โดยข้อมูลที่น่ามาศึกษาได้จากการเก็บรวบรวมจากสมาคมบริษัทจัดการกองทุน และสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ รวมเป็นเวลา 21 เดือน ซึ่งเป็นกองทุนที่มีนโยบายจ่ายเงินปันผลจำนวน 5 กองทุน คือ โครงการจัดการกองทุนเปิดวรรณ เอเอ็ม โกลบอลอิมเมอร์จิงมาร์เก็ตเอควิตี้ (IAM-GEM) กองทุนเปิดเอ็มเอฟซี โกลบอลอัลฟ่าฟันด์ (MGA) กองทุนเปิดเอ็มเอฟซี โกลบอลอิกวิตีฟันด์ (MGE) กองทุนเปิดเอ็มเอฟซี โกลบอลออปพอร์ทูนิตี้บอนด์ ฟันด์ (MGB) กองทุนเปิดไอเอ็นจี ไทยโกลบอลอิมเมอร์จิงมาร์เก็ต-ปันผล(ING GLOBAL EMERGING-DIV) และกองทุนที่ไม่มีนโยบายจ่ายเงินปันผลจำนวน 10 กองทุน คือ กองทุนเปิด ทิสโก้ โกลบอลอิกวิตีฟันด์ (TISCOGEF) กองทุนเปิดวรรณเอเอ็ม โกลบอลบอนด์ (IAMGBF) กองทุนเปิดอยุธยา โกลบอลคอนเวอร์ติเบิลบอนด์ (AYF-GCBF) กองทุนเปิดไอเอ็นจี ไทยตราสารหนี้เอเชีย (ING-FIF) กองทุนเปิดเคแอสเซ็ท โกลบอลฟิซอินคัม3 (KGF3) กองทุนเปิดไทยพาณิชย์ แพลทตินัมโกลบอลฟันด์(SCBPGF) กองทุนเปิดแอสเซทพลัส โกลบอลอัลโลเคชั่น (ASP-GAF) โครงการจัดการกองทุนเปิด โกลบอลบาลานซ์ ฟันด์ออฟฟันด์ (GBFF) กองทุนเปิดหน่วยลงทุนไอเอ็นจี ไทยโกลบอลไฮดิเวเนด (ING GHD) และ กองทุนเปิด รวงข้าวโกลบอลบาลานซ์ (RKGB)

1.5 นิยามศัพท์

กองทุนรวม FIF (Foreign Investment Fund) หมายถึง กองทุนรวมที่มีนโยบายลงทุนในต่างประเทศ เป็นกองทุนรวมประเภทเดียวที่ได้รับอนุญาตจากสำนักงาน ก.ล.ต. และธนาคารแห่งประเทศไทยให้สามารถระดมเงินจากผู้ลงทุนในประเทศไทย และนำเงินที่ได้รับจากการเสนอขายหน่วยลงทุนไปลงทุนในหลักทรัพย์ในต่างประเทศได้ เนื่องจากในต่างประเทศทั่วโลกนั้นมีตราสารและหลักทรัพย์ต่างๆ ที่ให้ผลตอบแทนที่หลากหลาย โดยกองทุนรวม FIF สามารถที่จะเคลื่อนย้ายเงินลงทุนจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศที่มีภาวะเศรษฐกิจและการลงทุนที่มีแนวโน้มที่ดีกว่าได้

กองทุนปิด (closed end fund) หมายถึง กองทุนรวมที่เปิดให้มีการจองซื้อเพียงครั้งเดียวเมื่อจัดตั้งโครงการ มีกำหนดอายุโครงการแน่นอน เช่น 3 ปี 5 ปี 7 ปี 10 ปี เป็นต้น และบริษัทจัดการไม่รับซื้อคืนหน่วยลงทุนก่อนครบกำหนดอายุโครงการ ผู้ถือหน่วยลงทุนไม่สามารถไถ่ถอนหน่วยลงทุนก่อนครบกำหนดอายุโครงการได้ แต่ทั้งนี้เพื่อเพิ่มสภาพคล่องให้แก่ผู้ถือหน่วยลงทุน บริษัทจัดการส่วนมากจะนำหน่วยลงทุนของกองทุนปิดไปจดทะเบียนซื้อขายในตลาดรอง เช่น ตลาดหลักทรัพย์ฯ หรือจัดให้มีตัวแทนนายหน้าตลาดรองที่เรียกว่า market maker

มูลค่าสินทรัพย์สุทธิ (Net Asset Value หรือ NAV) ทรัพย์สินของกองทุนรวมตามราคาตลาดในขณะใดขณะหนึ่งหักด้วยหนี้สินของกองทุนรวมนั้น สำหรับมูลค่าสินทรัพย์สุทธิต่อหน่วยลงทุนหมายถึงมูลค่าสินทรัพย์สุทธิหารด้วยจำนวนหน่วยลงทุนทั้งหมดของกองทุนรวมนั้น มูลค่าสินทรัพย์ สุทธิต่อหน่วยลงทุนถือเป็นมูลค่าจริงของหน่วยลงทุน ณ วันที่ทำการคำนวณ การคำนวณดังกล่าวจะต้องได้รับการตรวจสอบ และให้ความเห็นชอบ โดยผู้ดูแลผลประโยชน์ของกองทุนรวม

มูลค่าทรัพย์สินสุทธิต่อหน่วย (NAV Per Unit) หมายถึงมูลค่าสุทธิของสินทรัพย์ที่กองทุนถือไว้หารด้วยจำนวนหน่วยลงทุนทั้งหมด โดยตีราคาตามตลาดและสินทรัพย์ส่วนใหญ่ที่กองทุนเหล่านี้ถือไว้ก็คือหลักทรัพย์ที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ โดยอาจมีบางส่วนเป็นตั๋วสัญญาใช้เงิน เงินฝากธนาคาร หรือสินทรัพย์สภาพคล่องอื่นๆ

พันธบัตรที่ไม่ระบุดอกเบี้ย (Zero Coupon Bond) คือพันธบัตรที่ไม่มีการจ่ายผลตอบแทนหรือดอกเบี้ยให้กับผู้ถือเป็นงวดๆ หากแต่จะจ่ายในรูปของภาระรับซื้อคืนในราคาที่สูงขึ้น จากราคาที่ผู้ออกขายให้ผู้ถือในตอนแรก ณ วันครบกำหนดไถ่ถอน

อัตราดอกเบี้ยที่ปราศจากความเสี่ยง (Risk Free Rate) หมายถึงอัตราดอกเบี้ยหรืออัตราผลตอบแทนจากการลงทุนในตราสารทางการเงินประเภทที่ไม่มีความเสี่ยง (สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์, 2550)

ความเบ้ (Skewness) เป็นการวัดการเบี่ยงเบนของข้อมูลจากการกระจายแบบสมมาตร ซึ่งทำให้ ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Mean) ค่ามัชฌยฐาน (Median) และฐานนิยม (Mode) มีค่าแตกต่างกัน หรือการกระจายเบ้ (Skewed) ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ซึ่งสามารถคำนวณโดยวิธีซึ่งเรียกว่า ค่าสัมประสิทธิ์ความเบ้ (Coefficient of skewness: Sk)

ความโด่ง (Kurtosis) ได้แก่การวัดความโด่ง (Peakness) หรือความราบ (Flatness) ของการกระจาย ถ้าข้อมูลกระจายอย่างแคบๆ ในบริเวณตรงกลาง ซึ่งทำให้การกระจายมีลักษณะโด่ง เรียกว่า Leptokurtic ในทางกลับกัน ถ้าข้อมูลกระจายอย่างกว้างๆ และหางของเส้นโค้งจะราบกว่าปกติ จะเรียกว่า platykurtic และถ้าการกระจายมีลักษณะปกติ เรียกว่า mesokurtic

การวัดการกระจายของข้อมูล (Measure of Dispersion) สถิติเช่นการวัดแนวโน้มสู่ส่วนกลาง เป็นสถิติที่มีประโยชน์ เป็นสถิติซึ่งแสดงถึงความแตกต่างของข้อมูล สถิติในกลุ่มนี้ประกอบด้วย การกระจายความถี่ (Frequency Distribution) พิสัย (Range) ค่าความแปรปรวน (Variance) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (พรอนงค์ บุญราตรีตระกูล, 2548)